

tingelser, der kan medvirke til at fastholde og videreudvikle de deltagende institutioners profil, identitet og faglighed, herunder afklaring af, om partnerne skal ledes af studiebestyrelser eller direkte af CVU-ledelsen, jf. i øvrigt bemærkningerne til de foreslåede §§ 27 e og 27 f i selvejeloven.

Det er således ikke muligt at opnå alle den nye institutionsforms fordele, samtidig med at alle selvstændighedens karaktertræk bevares. Overgangen til CVU-status kræver en aktiv stillingtagen til og et valg mellem den kendte institutionsform af enkeltstående institutioner for mellemlange videregående uddannelser og den nye CVU-institutionsform. Omvendt fastholder CVU-institutionsformen netop nødvendigheden af at kunne videreføre mangfoldigheden, den lokale dynamik og den regionale fordeling i en ny institutionsstruktur. CVU-konstruktionens ambition er netop at forene det store og det lille miljøes styrker gennem en bevarelse af råderum og initiativ på det lokale niveau. Den enkelte partners egen identitet kan fortsætte i den nye CVU-konstruktion, men må ikke hindre, at der også udvikles nye dimensioner inden for fællesskabet.

Valget af institutionsform træffes af de enkelte institutioner på baggrund af institutionens egen vurdering af, hvilken institutionsform de anser for den bedste egnede i alle henseender til at møde de udfordringer, som uddannelsen og den enkelte institution står over for. I valget indgår hensynet til både de værdier, institutionen råder over i udgangssituationen, og idégrundlaget, intentionen og planer med den nye institutionsform.

2.2. Særligt om det pædagogiske uddannelsesområde

I processen med udformning af CVU-konstruktionen har der været ført særlige drøftelser med det pædagogiske uddannelsesområde, dels pga. områdets betydning målt ved antal institutioner, studenterbestand og tilgang, dels med henblik på at undersøge mulighederne for en regionalisering af efter- og videreuddannelse på dette område. Det blev gjort klart, at det langsigtede mål for omlægningen af institutionsstrukturen ikke måtte svække det kortsigtede mål om sikring af en udlægning af efter- og videreuddannelserne fra Danmarks Lærerhøjskole og Danmarks Pædagogiske Højskole i stabile institutionsformer, der kan videreføre den nuværende kvalitet og regionale dækning af lærernes og pædagogerne efter- og videreuddannelse.

Undervisningsministeriet opfordrede derfor i april 1999 lærer- og pædagogseminariene til i regionale grupper efter institutionernes eget valg at drøfte mulighederne for at etablere et antal regionalt fordelte

CVU'er efter en partnerskabsmodel. Hvert center skulle under alle omstændigheder omfatte både lærer- og pædagoguddannelse fra mindst to forskellige eksisterende seminarier, men kunne evt. tillige omfatte andre beslægtede uddannelser. Dette særlige krav blev fremført for at sikre, at CVU'er på det pædagogiske uddannelsesområde kunne varetage en samlet udlægning af efter- og videreuddannelsesopgaverne fra DPH og DLH. Set i relation til muligheden for at skabe et bæredygtigt grundlag for udbud af efter- og videreuddannelser til afløsning af lærerhøjskolens og pædagoghøjskolens hidtidige udbud fandt undervisningsministeren, at denne opgave højst kunne udlægges til omkring 10 sådanne CVU'er.

Seminariernes svar på høringen over lovudkastet viste også en generel tilslutning til CVU-lovforslagets mål, herunder for udlægning af de pædagogiske efter- og videreuddannelser ved afdelingerne under DLH og DPH. Men samtidig afdækkede høringssvarene meget store variationer mellem og inden for de enkelte regionale grupperinger i den faktiske parathed til at medvirke til dannelse af CVU'er efter lovudkastets modeller. Tilbagemeldingerne spændte fra tilkendegivelser fra nogle seminarier om umiddelbar parathed til at indgå i et ubetinget CVU til tilkendegivelser af, at man ønskede at fortsætte som enkeltstående seminarium, og der blev efterlyst supplerende modeller til de modeller, som lovudkastet indeholdt, herunder samarbejdsmodeller, der ikke medførte sammenlægning.

Da det er af central betydning, at efter- og videreuddannelsesvirksomheden ved DLH's og DPH's afdelinger kan udlægges og videreføres med en stabil institutionsforankring på CVU-niveau, er der i lovforslagene sikret mulighed for, at såvel hensynet til en forsvarlig udlægning som til de enkelte seminariers forskellige parathed til sammenlægning kan tilgodeses inden for lovforslagenes rammer.

Lovforslaget om DPU fastsætter de særlige krav, som et CVU skal opfylde ud over de generelle CVU-krav for at få udlagt efter- og videreuddannelsesaktiviteter til og med diplomniveau fra DLH og DPH. Disse særlige krav skal sikre, at udlægningen sker til stabile institutioner, der har det nødvendige volumen og bredde til at føre opgaven videre på samme niveau som i dag. Men samtidig sikrer lovforslagene, at enkeltstående seminarier kan tilknyttes CVU'erne ved samarbejdsaftaler. Der henvises til § 24 i lovforslaget om DPU og de særlige bemærkninger i tilknytning hertil og til den foreslåede § 27 c i selvejeloven, jf. § 1, nr. 7, i nærværende lovforslag, og de særlige bemærkninger i tilknytning hertil.